

Год. IV

Октомври, 1895.

Брой 10.

ЕСЕНЬ.

ВОДИТЕЛИ И ПРОРОЦИ.

Да водимъ чловѣци противъ желание-то имъ е невъзможно; ла ги водимъ, както тѣ искатъ, не е висока служба. Има по-висока служба,—оная на освѣтление. Но кога-то дойде работата до тамъ щото водителството да се изисква, часътъ на освѣтлението се е свършилъ. Народътъ трѣбва да дѣйствува съ свѣтлината що е приелъ и за цѣльта която има прѣдъ видъ. Водителството сега изисква широкъ умъ, способенъ да съзре въ срѣдъ масса наклонности. оная която владѣе другитѣ. То изисква тавтиченъ умъ, защото всѣки чловѣкъ удобрява срѣдствата които си е избралъ; а пакъ водителътъ трѣбва да избере любимия или прѣдпочтениия способъ. Този видъ пробираение слѣдва всѣкидневно. Ново избирание на срѣдства трѣбва да се прави при всѣкъ завои на пѣтя, и водителътъ трѣбва да избере онова което ще се приеме отъ всички. Ако той веднѣжъ избере криво, може би че не ще има случай да се поправи. Покойниятъ Прѣдсѣдатель на Съединенитѣ Държави Линколнъ направи много погрѣшки; по лошитѣ му избори никога не бѣхъ негови—тѣ бѣхъ това що народътъ искаше въ оnyi моментъ. Но голѣмото болшинство политически водители, даже и най-способнитѣ сж стоели на служба твърдѣ малко врѣме и се свършили съ това като сж се опитали да водятъ тамъ, дѣто тѣхнитѣ послѣдователи не сж искали да отидатъ. Кажѣте, че тѣ сж станали пророци, и сж се издигнали на по-висока служба, и нищо не се измѣнява—тѣ не сполучихъ като водители защото не приехъ да вървятъ по пѣтя на народа.

Въ политиката всѣки ораторъ и всѣки редакторъ мисли, че знае тъкмо що иска народътъ. Въ сжщностъ тѣ трѣбва всички да сж криви, защото тѣ крайно различаватъ едни отъ други. Понѣкогашъ се бонимъ, че никой не знае що иска народътъ; и въ такива врѣмена единъ великъ водителъ помага да се формулиратъ желанния и комбиниратъ тенденции. Тѣзи сж най-великитѣ водители, и нѣма нужда да даваме примѣри. Безсъмнено пророческа и водителска служба бѣхъ съединени въ Моисея. Може би, ако и да не се знае положително, че и нѣколко други мъжии сж съединявали двѣтѣ служби. Главно, двѣтѣ нѣматъ сжщитѣ отношения къмъ своята публика. Темата на пророка е

що трѣбва да правимъ. Темата на водителя е кой е най-добрия начинъ за постигание това що искаме. Пророцитѣ сж водители за единъ день. Илия водѣ въ кланнето на Вааловитѣ пророци. Нъ на другия день Иезавела упражни една сила прѣдъ която Илия избѣга. Савонарола водѣ за кратко врѣме; но по-лоше състояние дойде на Флоренция послѣ. Пророцитѣ биватъ обикновенно слаби водители, защото негли чловѣцитѣ не искатъ да ги водятъ помимо характеръ, подбуждение и наклонности повече отколкото прѣдъ нѣкой въсторженъ часъ.

Ако ний искаме водителство за пѣкоя цѣль—и ний всѣкога го икаме за многе цѣли—ний искаме чловѣкъ способенъ да узнае що може да се направи тукъ и сега, като характерътъ, историята и афектитѣ на народа сж каквито сж. Той трѣбва такожде да е способенъ да внуши единъ способъ коойто народътъ ще приеме. Най-вече той не трѣбва да е диктаторъ. Пѣтятъ къмъ самоуничтожение води прѣзъ диктаторството. Когато четемъ че единъ водителъ е наложилъ волята си на едно тѣло послѣдователи—че той е изискалъ отъ тѣхъ да направятъ това, което тѣ не сж искали да направятъ, това може да се земе като оставка отъ службата му.

Опитваието да слѣдаваме пророци може да ни доведе до Хоривъ. Нѣкои реформи бавно вървятъ, защото пророци водятъ; но ний живѣемъ съ надежда, слѣдваме да се молимъ. Единичкото нѣщо което липсва, види се да е водителството, което да съедини силитѣ ни, да ни поведе на бой противъ зло-то. И това ще дойде.

ПО ВИСОКИТѢ ВЪПРОСИ.

Не сте ли стоели нѣкога всрѣдъ модния свѣтъ, и не сте ли се чудили какъ е възможно мъжии и женѣ да се грижатъ, както тѣзи около васъ се виждаше да се грижеть, за дребнитѣ работи които се съставлявали сумата и задачитѣ на неговия (на модния свѣтъ) животъ? Доволно естествени въпроси сж били нѣкои отъ тѣхъ; и нужно е било, негли да се рѣшжтъ тѣ тѣй или инѣкъ; но навѣрно въпроси, които трѣбваше да се рѣшжтъ начаса и да се забравятъ—въпроси, които трѣбва да се рѣшжтъ съ най-прости сили и съ най-малко

загрижена мисль. Вий срѣщате приятеля си нѣкоя заранъ, и той има загрижено лице. Струва ви се че гледате въ дълбочинитѣ на неговото битие, и тѣ сж всички възбуждени. Вий си прѣдставяте, че нѣкаква горестъ му се случила. Струва ви се че го виждате да се бори, както Яковъ въ Фануилъ, за живота си. Вий го спирате и го питате какво му е, и неговѣтъ отговоръ ви расправя за дребнаво нѣкакво си домашно смущение, или нѣкой въпросъ за нѣкакво си оцѣнение ще е направилъ, да ли ще излѣзе двадесетъ и петъ или тридесетъ и петъ не сто за негова полза. Не се ли угнѣтватъ отъ това угнетение което е почти чувство на лично оскърбление?

Человѣкъ нѣма право да дава на краската по стѣната на гостоприемната си стая оная загрижена мисль, която принадлежи само на оправдавание Божинѣтъ пѣтица спрямо человѣка. И защо? Главпо, мисль, за това, защото человѣкъ, които е издивилъ най-високитѣ си сили на най-високитѣ теми, нѣма нова, по-велика сериозностъ да даде на голѣмѣтъ задачи, когато доидѣтъ, и заради това или ги избѣгва съвсѣмъ, или пъкъ, чрѣзъ странно извръщанне, обръща се и имъ дава такова разглеждане, каквото трѣбваше да даде на главоболнето си или на краската не стѣнитѣ си. * * * О, драги приятели, поне това сторѣте. Ако не сте готови да дадете най-дълбоката си любовъ, най-свършенната си вѣрностъ Богу и Христу, то поне недѣйте ги дава на никой другъ господаръ. Никой другъ освѣнъ Богъ не е достоенъ за всецѣлото приношение на человѣка. Дръжте най-святото си нѣщо до когато най-святиятъ го поиска. Самиятъ фактъ, че вий го държите неупотрѣбено ще искушава постоянно истинското му употребление, и слѣдъ малко царьтъ ще земе и ще носи короната която е било запрѣтено да я носи друга по-малко царска глава отъ Неговата. * * *

Има изобилни знакове за какъ напълно се поддържа тази съразмѣрностъ въ собственния Неговъ животъ. Человѣци отивахъ при Него съ себелюбиви въпроси относительно раздѣлението на наслѣдство, и Той не искаше да си губи врѣмето съ тѣхъ; но Никодимъ отиде копнѣющъ за духовна свѣтлина, и Христосъ сѣдѣше цѣла нощъ и го учаше. Люднетѣ Назаретски искахъ да Го убиятъ съ камение, а Той тихо прѣмина

и ги остави съ каменитѣ въ рѣцѣтъ имъ. Той възлѣзе до ужасната опитностъ съ дуна посвѣтена за да я прѣтърпи всички, и не си пощади нито единъ отъ ударитѣ на Своитѣ плещи, и нито едно пробождаше съ гвоздинѣтъ на рѣцѣтъ и нозѣтъ. Той знаеше кое си чинѣше, и знаешего, защото бѣше едно съ Отца; Божий Синъ не можеше да счита голѣмото малко, нито малкото голѣмо. Това бѣше тайната на свършенния Му животъ. Ако ний можемъ да живѣемъ въ Него, и да имаме Неговия животъ въ себе си, то ще станатъ и наши духовното равновѣсие и съразмѣрностъ, които бѣхъ Негови? Ако Той бѣше наистина нашъ учителъ и нашъ Спасителъ, можехме ли да бѣдемъ тѣй и да се възбуждаме за такива малки нѣща? Ако да бѣхме Негови, щѣхме ли да ставаме окаяни отъ изгубването на малко пари, отъ които не се нуждаемъ, или да се възвишаваме при звукѣтъ на малко хвала, която знаемъ, че само наполовина заслужаваме, и че хвалителитѣ само съ половинѣтъ сърдце я изказватъ? Едно минутно разочарование, едно минутно задоволение, и послѣ океанѣтъ пакъ ще утихне и съвсѣмъ ще забрави малкото вълнение което смути пазухата му. — *Епископъ Филипъ Брукс*

ГЛАВНИЙТЪ ВЪПРОСЪ ВЪ ЯПОНИЯ.

Въпросѣтъ въ Япония между Християнството и другитѣ религиозни системи е почналъ живо да се разисква. Истина е, че съпротивлението на Християнството въсприма формата на национално дѣло; по това национално дѣло включава запитата на съществуващи учреждения, като идоленоклонство и държанчество, които намиратъ основата си въ туземнитѣ религиозни системи. При все това трѣбна да се помни, че този споръ не замѣсва повече отъ единъ въ седемъ отъ вѣнчкото население на империята. Вънъ отъ тази малка частъ, народѣтъ или съвсѣмъ не знае за новитѣ условия, или е съвсѣмъ хладнокрѣвенъ къмъ тѣхъ. Тази седма частъ, обаче, съставлява образующе и енергично водителство, при все че тѣ не сж още доволно напреднали за да разбератъ непрактичността на дѣлото, което сж прѣдприели—поставението Япония на прѣдния редъ на цивилизованитѣ народи, и сжцеврѣменно приписванието като знакъ на лоял-

ностъ къмъ Императора дължността за съхранение на съществуващи религиозни учреждения.

Народътъ като цѣло е отхвърлилъ религията като Държавно учреждение; но по-горната седма частъ повече или по-малко се владѣе отъ свещеницитѣ, които никога не прѣнебрѣгватъ своитѣ собствени интереси. Буддисткитѣ свещеници прѣзъ послѣднитѣ двѣ години сж показали всеувеличающа се върлостъ противъ всѣкъ напрѣдѣкъ, който въ своитѣ корени изисква едно видоизмѣнение на Буддизма. При все че напрѣдователнитѣ и ненапрѣдователнитѣ крила Буддисти сж противни едни на други, тѣ сж едно въ своето организирано съпротивление на Християнството, и упражняватъ влиянието си и на Шинтуиститѣ да съдѣйсвуватъ съ тѣхъ въ едно национално съпротивление на Християнството. Това тѣ се стараятъ да извършатъ чрѣзъ политически канали. Буддисткитѣ свещеници броятъ почти единъ за всѣки четиристотинъ и двадесетъ души отъ населението, и онѣзи на Шинтуиститѣ около още толкозъ. Заради това има всеприсѣтствующа и високо организирана сила въ размѣръ на почти единъ за всѣки двѣста мъжиие, жени и дѣца въ Японската империя, които сж официално заинтересувани да влияятъ на другитѣ за да спазятъ съществуващитѣ религии. Тази сила включва мнозина отъ най-народообичнитѣ оратори и най-силнитѣ писатели на народа. Ставало е на дневенъ редъ да се поощряватъ „съживления“ на старитѣ вѣри противъ „Западнитѣ символи вѣри.“ Погребални обряди, които сж били напуснати, се възстановяватъ и храмове се поправятъ. Върхъ лоялността на туземни (Японски) Християни се подигатъ силни съмнѣния отъ единъ професоръ въ императорския университетъ и хиляди брошури се прѣскатъ противъ Християнитѣ, които се нападатъ като непатриотични. Това е тласнало Християнитѣ въ едно усилие да изработятъ туземна (Японска) формула за Християнството, което е породило недовѣрие въ Християнскитѣ църкви въ Америка и Англия. Това опитвание да се създаде Японско Християнство е намалило поддържката отъ странство. Японскитѣ Християни види се да желаятъ испѣжданieto на чуждестраннитѣ миссионери, като единичното срѣдство за запазване на Християнството въ Япония.

Способитѣ на Християнскитѣ миссии се подражаватъ отъ свещеницитѣ, ако същеврѣменно и послѣднитѣ да се боятъ отъ тѣзи способности. Едно Буддистко училище казва въ своето окръжно, че миссийскитѣ дѣвически училища се основани за распространение на Християнството, и че заради това, тѣ сж негодни за Япония; че училища за образованието на жени, трѣбва да се основаватъ на Буддистки начала. Тѣзи Буддистки училища иматъ петъ годишенъ курсъ, въ който се прѣподава и Английски на желающитѣ; но особено внимание се обръща на плетение, шиење, на церемониитѣ и учтивоститѣ не социалния животъ, домашнитѣ искусства, и Буддистката етика.

И тѣй не само може да се каже, че религията въ Япония е въ прѣходно състояние, но че трѣбва да се расчита и съ национални особености въ всѣки опитъ за прѣобразование, съживление или замѣстване, което се стреми къмъ религиозенъ напрѣдѣкъ. Колкото се касае до туземнитѣ религии едно отъ слѣдующитѣ двѣ пѣща трѣбва да стане. Или националниятъ напрѣдѣкъ трѣбва да се спре, или пъкъ Буддизмътъ и Шинтуизмътъ да се оставятъ на естественната си участъ. Търпение се изисква отъ страна и на Японскитѣ и на Западнитѣ Християни въ този прѣходенъ периодъ. Всѣкой трѣбва да се постарее да се постави на мѣстото на другия. Взаимно почитанне, зрѣло обмислюванне, и отстъпки отъ двѣтѣ страни ще трѣбва да се направятъ. Прибързване да се избѣгва. Християнството въ Япония се люле въ пазухата на една революция, която никога нѣма да се върне назадъ. Едно Американско Миссионерско Общество е испратило силна коммисия да го прѣдставлява прѣдъ официалния свѣтъ на свързанитѣ съ него църкви въ Япония, и да разгледа настоящето положение; тази коммисия има власть значително да видоизмѣни, ако намѣри за добръ, досегашното управление на казаното миссионерско общество. Методистката Епископална Църква испраща годишно това що въ други организации би се нарекло официална „депутация“ за да изучава и да помага за воданне на работата въ тази криза. Богъ има послание за тази островска империя, която е сега единъ главенъ факторъ въ бждѣщето развитие на Азия.

ОСВЯЩЕНИЕ ЗДАНИЕТО НА МЕТОДИСТКАТА ЕПИСКОПАЛНА МИССИЯ ВЪ РИМЪ.

Това голѣмо триетажно здание е хубаво разположено въ центра на града Римъ на улици 20-й Септември и Флоренция близо до Кралския палатъ Квиринала. То съдържа Италианската Църква на жгѣла на Улица 20-й Септември и Улица Флоренция и Американската Църква съ входа отъ къмъ Улица Флоренция. Първата събира 850 души, втората 350. Въ сжщото здание ще се помѣщаватъ Миссийската печатница, богословското и мъжкото училища, станъ на Надзирателя на миссията, за Директора на богословското училище, професоритѣ, редакторитѣ на издаваемитѣ отъ миссията вѣстници и книги и за пастиритѣ.

Человѣкътъ, който най-напрѣдъ е ималъ идеята за това великолѣпно здание, което е коствало повече отъ 500,000 лева, е Д-ръ Уилямъ Бъртъ, Надзирателятъ на Методистката Епископална Миссия въ Италия. Отъ десетъ години насамъ той управлява казаната миссия и прѣзъ всичкото това врѣме той е работилъ съ всичката си сила за унапрѣдваването на Божията църква въ Италия.

Освятието на горѣспоменжтия Методистки храмъ (temple), както го го нарича L'Evangelista, органътъ на Методистката Епископална Църква, отъ когото вземаме долуизложения отчетъ, се извършило твърдѣ тържественно на 20-й миналия Септември (н.к.) отъ Епископъ Фицджералдъ въ присѣдствіето на голѣмо събрание. Въ словото си между друго Епископътъ казалъ слѣдущето:

Методистката Епископална Църква освѣщава този новъ храмъ въ деня, въ който Италианскитѣ паролѣ празнува XXV та годишнина на своето съединение. Това знаи че тя отдава почитъ на учреденитѣ власти. Исусъ попитанъ единъ денъ, престоено ли е да се плаща данъ Кесарю, заповѣдалъ да му донесжтъ една монета, и като показалъ Кесарова образъ, отговорилъ: „Дайте Кесаровото Кесарю“. Подобно и Методистката Епископална Църква казва. „Дайте на правителството това което е се дължи на Правителството—лоялността и покорността която дължите на Правителството“. И когато единъ денъ поискали отъ Исуса да плати данъка Той не се отказалъ отъ това; но пратилъ Петра да земе една монета отъ устата на една риба. Подобно и Методистката Епископална Църква учи своитѣ членове да изпълняватъ всичкитѣ длѣжности, които ги свързватъ съ Държавата. Исусъ каза: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“, и Методистката Епископална Църква, като слѣдва своя Учителъ, не се стреми къмъ свѣтска власть, нито иска

поддръжка отъ Държавата; тя само иска да има свободно поле за да разпространява истината, която спасява. Нейното учение се закеючава въ думитѣ на Апостола Петра: „Всичкитѣ почитайте, братството обичайте, бойте се Бегу, царя почитайте“. (1 Петр. 2; 7)

Послѣ Епископътъ показва какво е положението на Методистката Епископална Църква по отношение къмъ другитѣ Християнски Църкви.

Истиннитѣ конѣ Методистката Епископална Църква проповѣдава сж истинитѣ възвѣстияни отъ Евангелската Църква по всичкия свѣтъ. Тя различава въ нѣкои специални вѣроучения, като напримѣръ учението за Свободната Благородностъ. Тя вѣрва че Исусъ е умрѣлъ за всички, и всѣкой който иска може да се ползува отъ благодѣянията на Неговата смъртъ. „Който е жеденъ, нека дойде, и който ище; нека земе даромъ водата на живота“ (Откр. 22; 17). Отъ Католическата Църква тя различава специално, защото вѣрва, че никой чловѣкъ нѣма право да посрѣдничествува между грѣшника и Бога. „Има само единъ Богъ, и само единъ Ходатай, чловѣкъ Исусъ Христосъ“. Върхъ тази истина тя настоява когато се намира въ една страна като тази. Единъ грѣшникъ нѣма нужда отъ посрѣдничеството на другъ грѣшникъ; Исусъ е достатъченъ. Никой нѣма нужда да принася злато или сребро; Исусъ е платилъ всичката цѣна, като е далъ Себе Си. Никой нѣма нужда да се самооплачва, защото „Той биле нараненъ заради прѣстѣпленіята ни, биевъ би заради беззаконіята ни; наказанието биле на Него за нашия миръ, и съ Неговитѣ рани тип се исцѣлихме“ (Ис. 53; 5).

Епископътъ свършва като напомнява за напѣдъка на Методистката Епископална Църква, за нуждата която се чувствува днесъ отъ по-голѣмо посвѣщение, и искава желание, щото новиятъ храмъ издигнатъ въ Римъ да поднови въ вѣчния градъ чудесата другждѣ извършвани отъ Христовото Слово.

Вечерята часа на 7 се държало *интер-деноминационно* (съ прѣдставители отъ други Евангелски църкви) събрание въ което се казали кратки рѣчи отъ Благ. Джеймсъ Уолъ, прѣдставителъ на Баптистката Църква, Професора Ерисето Флиннини, прѣдставителъ на Методистката Веселенска Църква, Благ. Джаммиколи отъ Валдеската Църква. Благ. Шпорри отъ Швейцарската Конференция поднася поздравленията и благопожеланията на братията отъ Швейцария. Най послѣ говорилъ Алфредъ Талаятелла.

На 21-й Септември се държалъ Конгреса на Епвортския Сюзъ, въ който се чели и разисквали твърдѣ важни рапорти по дѣлото на казанния Сюзъ въ Италия. Д-ръ Бъртъ билъ честитъ да приеме единъ даръ отъ Г-на Уго Боди въ името на Италианския Епвортски Сюзъ. Дарътъ състои отъ хубавъ бюстъ въ естествена величина

на сжщия Д-ръ Бжртъ; той (бюстътъ) почи-
ва на единъ твърдъ хубавъ каменъ пиеда-
сталь. Д-ръ Бжртъ благодарилъ за дара
на Епвортския Съюзъ съ твърдъ хубаварѣчъ.

На първата Св. Недѣля слѣдъ освяще-
нието новата църква била пълна съ слуша-
тели. Епископъ Фицджералдъ проповѣдвалъ
отч. Евр. 3; 3, „Понеже Той се сподоби на
по-голѣма слава отъ Моисевата, споредъ кол-
кото по-голѣма почетъ има отъ дома този
който го е направилъ“.

Слѣдъ пладнѣ се държало хвалебно
събрание, въ което слѣдъ испѣвашето на
нѣколко духовни пѣсни, се правили кратки
възвания къмъ слушателитѣ отъ пастира и
другъ проповѣдникъ.

Вечерта проповѣдвалъ Италианския про-
повѣдникъ, Благ. В. Банн. Съ тази послед-
ни служби се свършили тържествата на
освящението.

Богъ изобилно да излѣе Духа Си върху
усилията които братията полагатъ за унап-
рѣдванieto на славното дѣло въ Италия.
Тѣхнитѣ успѣхи сж насърчение и вдъхно-
вение за насъ.

ВЕЛИКО НАЦИОНАЛНО ТЪРЖЕСТВО ВЪ ИТАЛИЯ.

На 20-й миналий Септемврий (н. к.)
се отпразнува въ цѣла Италия, а особено
въ Столицата Римъ двадесетъ и петъ го-
дишницата на прѣвземанието Римъ отъ И-
талианскитѣ войски въ 1870 год. По поводъ
на това важно за Италия, събитие на-
шниятъ Италиански събратъ L'Evangelista ор-
ганътъ на Методистката Епископална Мис-
сия въ Италия, е излѣзълъ въ празденска фор-
ма и е почти всецѣло посвѣтенъ на опис-
ване стапалото въ Римъ тържество и на
разни разсжждения по религиозното значе-
ние на това събитие.

Ний ще споменемъ въ кратцѣ, въ
свърска съ тържественитѣ празденства въ
Римъ, че въ Петъкъ, на 20-й Септемврий
сутренъта се открилъ памятника на Гари-
балди на Яникулумския хълмъ въ присжт-
ствието на Краля и Кралицата и други чле-
нове на Кралското семейство. Този хубавъ
памятникъ е 22 метра високъ, и се вижда
отъ почти всѣка частъ на Римъ. Основата
му е отъ чървенъ гранитъ, и има отъ стра-
нитѣ си четири бронзови групи алегори-
чески образи два пѣти по-голѣми отъ есте-

ственната величина; на върха на памятни-
ка има бронзова статуя прѣдставляюща Га-
рибалди на конь. При откриваннето на па-
мятника Г-нъ Криспи. Италианскиятъ Ми-
нистръ-Прѣдсѣдателъ държалъ рѣчъ въ
която той отдалъ прилична данъ на памятъ-
та на Гарибалди, и като поддържалъ че
Италия е направила услуга на Католическата
Църква дѣто освободила Папството отъ
свѣтската му сила, прѣдупрѣдилъ онѣзи,
които желаятъ въстановлението на тази си-
ла, че ако тѣ се бунтуватъ, хулятъ отече-
ствито си, и нападатъ националнитѣ учреж-
дения, тѣ ще изгубятъ всичкитѣ добрини
които имъ оздравява законътъ за гаранци-
итѣ, и ще помагатъ на анархизма, който от-
рича и Бога и Краля.

Въ сжббота Краля и Кралицата приели
на Квиринала депутации отъ Сената и Ка-
марата; той имъ благодарилъ за ролята иг-
рана отъ Парламента въ тържествата, кон-
то той описалъ като най впечатлителнитѣ
на които е нѣкога присжтствувалъ, и най
послѣ той казалъ че Италия държи Римъ
съ удобренieto на всичкия свѣтъ. Въ Не-
дѣля Кралятъ и Кралицата отворили новия
мостъ Хумбертъ надъ рѣката Тиборъ и от-
крили памятника издигнасъ въ памятъ на
Италианския държавецъ мжжъ Кануръ.

Въ Понедѣлникъ Краля направилъ
смотръ на ветеранитѣ, които сж прѣживѣли
биткитѣ въ които тѣ сж се били за Итали-
анското съединение и независимостъ.

Кралъ Хумбертъ и другитѣ членове на
Кралското семейство присжтствували въ
Вторникъ при освящението на Корсо Вит-
торио Емануеле на памятника въздигнатъ
на знаменития Италиански държавецъ мжжъ
Мингетти, който умрѣ на 1886 год.

Амнистия се е дала на всички лица о-
сждени отъ военното сждилище въ Сици-
лия на не повече отъ десетъ годишенъ за-
творъ. На лица осждени на повече отъ де-
сетъ годишенъ затворъ се намалява срока
имъ съ още една трета.

На всѣкъдѣ изъ Австрия станали мно-
го демонстрации отъ Римо-Католически дру-
жества, които протестирали противъ тър-
жествата въ Италия и продължителната
окупация на Римъ. Специални божествен-
ни служби сж се държали на всѣкъдѣ изъ
Империята за сжщата цѣль.

ПРАВЪТА НА ЧУЖДЕСТРАНЦИ ВЪ КИТАЙ.

Едно прошение отправено до Прѣдсѣдателя и Сената на Съединенитѣ Държави на Америка се подписва отъ много Американци. То се отнася до злѣопрѣдѣленото и незадоволително състояние на гражданскитѣ права на миссионери въ Китай подъ сѣществующитѣ договори. Има въ Китай много граждани на Съединенитѣ Държави, които държатъ имуществъ, що струватъ нѣколко сто хиляди доллара. Тѣзи Американци живѣятъ въ вътрешността на Китайската империя; но тѣхното жителство и тѣхното право да владѣятъ имущество не сѣ гарантирани отъ нѣкоя изрична техническа фраза въ договоритѣ. ако и да се вѣрва, че по тълкование на договоритѣ правото и на двѣтѣ нѣща се е установило. Това право по тълкование се поддържа подъ единъ членъ въ Френкия договоръ, помѣстенъ въ Френския текстъ, но който не се намира въ Китайския текстъ. По едно споразумѣние между двѣтѣ сили, Френкия текстъ се е призналъ за официаленъ. Подъ условнето на „най-благоприятствуваната нация“ въ други договори, утвърждавало се е, че това се отнася и до мисонеритѣ на други народности и на тѣхнитѣ имущества, както и на Френцитѣ; но Китайското правителство е притежавало правото да го тълкува за себе си. Правителството е наскоро санкционирало правото на туземни църкви и на туземни Християнски общества да владѣятъ имущество, слѣдъ като бѣше отлагало рѣшението на този въпросъ въ продължение на тридесетъ години. Но имущество, което принадлежи на туземна църква не се вече приѣждава отъ чуждестранцитѣ, които сѣ дали пари на туземната църква. Китайското правителство така е истълкувало този въпросъ чрѣзъ мѣстни чиновници. Ако имуществото се конфискува, не може да се протестира. Обществениятѣ мнѣние лесно се распазва противъ Християнитѣ въ Китай, и по този начинъ не допушта дѣйствието на обикновеното Китайско правосѣдие. Китайското правителство е истълкувало че правото за имущество подлежи на *Фенг-шуй*, единъ видъ вѣлшебство, о което народътъ се фанатически придържа. Освѣнъ това то е истълкувало че правото за имущество подлежи на волята и удобрението на мѣстнитѣ Китайски чиновници — безъ ксето легалниятъ

актъ не може да се издаде. Съ това се правятъ много прѣлѣятствия, и въ сѣщностъ се забранява на хози и посрѣдници да продаватъ имущества на миссионери.

Просителитѣ молятъ за такива измѣнения на сѣществующитѣ договори, които да направятъ неоспорими правата на мисонеритѣ да живѣятъ въ вътрешността, и за прѣмахването на несправедливи условия и ограничения налягани отъ Китайското правителство, което въ сѣщностъ унищожава отстъпени вече права за имущество и признати привилегии за мѣстопребивание. Другъ отдѣленъ прѣдмѣтъ въ това прошение е и прѣдмѣтътъ за подстрекателни брошури и обявления противъ Християнството и Християнитѣ. Има много распространени книги и обявления, които не сѣ редовно авторизирани отъ правителството, но се обнародватъ отъ високи чиновници правителствени, и въ очитѣ на народа иматъ всичката тежестъ и властъ на правителствени издания. Тѣ съдържатъ гнусни клевети противъ Християнството и противъ чуждестранцитѣ, като ги обвиняватъ въ такива прѣстѣпления като изваждане очитѣ на чловѣци за правяние лѣкарства, улавяние и всакачание на дѣца, обезчестяване на жени както и други звѣрства които благоприличнето не допушта да се описватъ. Мятежитѣ, които сѣ туряли въ опасностъ живота и имущества на Американски граждани сѣ прослѣдили до тѣзи подстрекателни брошури и обявления, прѣснати по цѣлата империя, особено по Янгцийската долина; Тѣзи брошури се продаватъ на правителствениитѣ книжарници. Види се да е деликатна работа да се мѣси чловѣкъ въ свободния печатъ на друга държава или да диктува спирането на книги които сѣ распространени въ една страна, ако и полуофициално да се издаватъ отъ правителството, при все това политическото значение на всичко това по отношение къмъ международния миръ оправдаватъ исканието. Мисонеритѣ казватъ, че една политика като очертаната въ това прошение, би принесла голѣма полза на дѣлото Христово въ Китай, нанесла би силенъ ударъ на убийствениитѣ мятежи на миналитѣ нѣколко години, унапреднала би приятелски сношения съ Китайския народъ би отворила врата на много мѣста, даже на цѣли области, които сѣ затворени за мисонерска работа.

ПРОФЕСОРЪ Д-РЪ ХЕРМАНЪ ШУЛЦЪ.

Прѣзъ тѣзи дни когато нашитѣ идеи за апологетиката прѣтърпяватъ коренно измѣненіе, добръ е да чуемъ какво има да каже по този прѣдмѣтъ такъвъ великъ догматикъ, какъвто е Професоръ Д-ръ Херманъ Шулцъ. Той твърдо вѣрва, че ако и вѣрата да е лично и практическо религиозно убѣждение, и ако и да не можемъ да разпространяваме религиозни убѣждения по сжщия начинъ както онѣзи на логиката и математиката, пакъ има възможность за една истинска наука за апологетиката. Може да се покаже, че истинската наука не принуждава напущанпето на религиозния възгледъ на свѣта, и че едно хармоническо разбиране на свѣта, което да включава чловѣка като правствено и разумно сжщество, е невъзможно безъ това религиозно понятие, но че то се доставя отъ него. Задачата на апологетиката е да разбере естеството и оправданието на религията, и да покаже естеството и съвршенството на Християнството. Това послѣдното, той мисли, че може достатъчно да се докаже. Вѣрой, който приема Християнската вѣра, приема я, защото неговата душа, незадоволена отъ себе си и свѣта, опитва въ личността Христова дѣйствителостъта на доброто и съзнанието на миръ. Но за мислящия Христитининъ нужно е да си обясни причинитѣ за притезанието че Християнската религия е не само най-добрата измежду другитѣ религии, не че е най-добрата по-възможности религия. За тази цѣль добръ е да се отнесемъ до рѣшающия принципъ на религията. Доказателството за съвршенството на Християнството се намира, първо, въ характера на полнитѣ придобивани отъ личността Христова, и, второ, въ начина по който Богъ открива Себе Си на чловѣка. Двѣтѣ тѣзи сж такива щото не допускатъ възможностьта за нѣщо по-високо. Той е на мнѣние, че материалистическиятъ и психистическиятъ възгледъ на свѣта не ще никога сполучатъ да задоволятъ требоващията на чловѣческото сърдце, и заради това никога не могатъ да замѣстятъ религиозната вѣра. Той вѣрва, че задачата за защитата на разумностьта на Християнския възгледъ трѣбва да се падне повече и повече на общенародното слово. Ако това е право, то врѣме е проповѣдницитѣ да изучаватъ съ по-голѣмо внимание

истинската линия по апологетиката, която трѣбва да слѣдватъ и да се приготвятъ да я прѣдставятъ прѣдъ народа.

ПАВЕЛЪ НАТОРПЪ.

Бъпросътъ за отношението на религията къмъ чловѣческия напрѣдъкъ, ако и да е рѣшенъ за грамадното болшинство, пакъ е въпросъ отворенъ за доволно голѣмо число чловѣци за да му се придаде дълбока важность. Има чловѣци, които признаватъ религията като факторъ въ ранното развитие на чловѣческия родъ, но пакъ вѣрватъ, че слѣдъ като се е достигнала извѣстна стадия на развитие, напрѣдъкъ може да се направи само чрѣзъ пълното унищожение на религията. Други има които мислятъ, че чловѣческиятъ родъ ще постигне най-високата цѣль само въ пълното осжществление на религиозния идеалъ. Като не казваме нищо за мнѣнията на народнитѣ маси, а земемъ само мислителитѣ. ще намѣримъ че послѣдниятъ възгледъ далечъ има болшинството на своя страна. Споредъ сжждението на Наторпа религията е сжщиятъ елементъ на чловѣческото естество, и не може да има истинско всемирно чловѣческо общество и общъ чловѣчески напрѣдъкъ безъ нея. Той избѣгва крайностьта отъ една страна, на тѣзи които считатъ религията и по отношение къмъ извора и цѣльта ѳ много по-горѣ отъ всички въпроси въ които се интересуватъ чловѣцитѣ, и отъ друга, на тѣзи, които считатъ чловѣчеството толкозъ издигнато, щото е невъзможно да се свърже съ него такова неосяземо, неизвѣстно и субективно нѣщо като религията, заради която тѣ се двоумятъ да ли да я нарѣкжтъ невинна или съзнателно виновна самоизмама. Наторпъ мисли, че чловѣчеството може и трѣбва да бѣде не раздѣлно, но съединено, порѣдствомъ религията. Той вѣрва въ учението за първородна правда, споредъ което най-явната характеристика на едно чловѣческо сжщество е неговата нужда отъ съобщение съ Бога, безъ което чловѣкъ никога не може да постигне най-високото си развитие или частіе. Той рѣшително е противенъ да се произвежда или учи една система правоучение отдѣлно отъ религията. Отъ друга страна, той настоява на напущанпето на всеоб-

щото изискване да върваме въ специфически догми, като несъгласно съ Християнската свобода. Това води право до идеята за религиозно наставление, което трѣбва да се постави на широко Християнско, а не на сектарско тълкование. Да ли това може да се одѣлотвори или не остава да се види. Навѣрно то може да стане щомъ Християнитѣ се проникнатъ повече отъ същественнитѣ начала на Християнството.

Религиозни Вѣсти.

ДѢЛОТО БОЖИЕ ВЪ ИСТОЧНА ЦЕНТРАЛНА АФРИКА.

Миссионеритѣ на Великобритания въ Источна Централна Африка приготвяватъ материалъ за историята съ феноменална бързостъ. Миссионеритѣ на Англиканската Църква въ Уганда даже прѣди една година, приехъ едно разширение на духовна сила, която тѣ считахъ като кръщение отъ Духа Святаго за служение, както не бѣхъ никогато понапрѣдъ приемали. Това се простре и до туземната църква въ единъ редъ специални духовни служби, наредени съ надежда, да би се и туземната Църква облекла съ сила свине. Ефектътъ бѣше удивително немедленъ и рѣшителенъ. То бѣше чисто и просто религиозно съживление; едно явление за което свѣтътъ нѣма название; единъ видъ религиозенъ *циклонъ*, който само ясно свѣрхестественни явления могатъ да произведатъ. Свѣтски историци заминаватъ тѣзи събития като да не сѣ никакъ фактори въ развитието на обществото; тѣ сѣ обаче радикални елементи, тѣи образователни и владѣтелни, както кои да било други фактори.

Непосрѣдствениятъ резултатъ отъ това духовно излияние на Духа Святаго върхъ чуждестраннитѣ и туземни работници било хиляда кръщения прѣзъ слѣдующата година. Увеличението било, прѣзъ годината, отъ двадесетъ селски църкви до двѣста съ срѣдно число 150 мѣста за сѣдание въ всѣка църква; но десетътъ най-голѣми църкви събирали 4500 души. Въ тѣзи църкви въ всѣка Недѣля сега се събиратъ двадесетъ хиляди души да слушатъ Евангелието; и въ делнични дни числото не е по-малко отъ четири хиляди. Тѣзи цифри не включаватъ и столицата, но сѣ само за селскитѣ окрѣви. И това е само началото на едно твър-

дѣ голѣмо разширение на дѣлото по селата, Самитѣ църкви сѣ въ 85 миссионерски станции и поддържатъ 131 учители. Отъ тѣзи станции 25 сѣ вънъ отъ собствена Уганда въ близулѣжащи окрѣви; и туземнитѣ миссионери които управляватъ тѣзи двадесетъ станции сѣ „чуждестранни“ миссионери, испратени отъ Християнитѣ въ Уганда въ мѣста вънъ отъ тѣзи страна. Въ Буси, единъ островъ близу до Джунго, петнадесетъ мили, около 25 километра, на югъ отъ Манго, 2000 души сѣ подъ Християнско наставление.

Всички отдаватъ това движение на Библейска основа. Св. Писание се е распространило навсѣкъдѣ изъ тази територия, и хората не само го четатъ устыдно, но си го купуватъ за да си го иматъ и съ благоговение да го изучаватъ. Архидиаконъ Уокеръ казва че не е нѣщо необикновено за мъжъ който подправя плетъ или жена, която копае на пива да се питатъ да ли Иродъ, който се споменува въ извѣстно мѣсто е Иродъ Антипа или Иродъ Агрипа Единъ миссионеринъ пита Църквата въ Англия какво ще трѣбва да правятъ ако 100,000 екземпляра отъ Новия Завѣтъ се поискатъ въ двѣ или три години освѣнъ другъ милионъ печатни коли за прочитание. Това би изисквало 1500 мъжки товари да се прѣнесатъ отъ брѣга, и почти невъзможно би било да се намѣри такова число хамали, когато и друга търговия постоянно изисква повече хамали. Тѣзи людие на драго сърдце работятъ нѣколко деня за да се снабдятъ съ Св. Писание. Нашиятъ миссионеръ казва че той има 15 души, „които работятъ за книги“ и прибавя: „Втурганието на тѣзи чловѣци, когато почне продажбата на Новия Завѣтъ, що допесохме, бѣше, зрѣлище, което не е за забравяние“. „Промѣнението на сърдцето“, на характера, на живота, което се извършва отъ Духа Святаго въ тѣзи туземци отъ Уганда може да се обясни отъ язичницитѣ около нмъ съ това прѣдположение, че при кръщението се разрѣзва кожата на главата и се натрива ватрѣ едно лѣкарство, което убива старото сърдце, и че тогазъ дохожда на мѣстото му ново религиозно сърдце, което не похотствува за нищо“. Апологетическиятъ елементъ на такъво движение не трѣбва да се прѣнебръгва.

МИССИОНЕРСКОТО ДѢЛО НА МЕТОДИСТКАТА ЕПИСКОПАЛНА ЦЪРКВА ВЪ ГЕРМАНИЯ.

Ето майка Европа! Ето учената, силната Германия! Една страна която е отдавна Християнска, но дѣто шумътъ на богословскитѣ въпроси е заплашвалъ да заглуши гласътъ, който просто и смиренно е проповѣдвалъ Евангелието.

Въ Германия дѣлото на нашата Църква се е почнало въ 1849 год. Сега Методистката Епископална Църква брои въ отечеството на Лутера и въ люлката на Европейския Протестантизмъ двѣ конференции, които сж добръ дисциплинирани и силни. Първата е *Сѣверогерманската Конференция* съ 50 станции, раздѣлени на три църковни окръжи. Проповѣдници ржкоположени и неракоположени 43, пълни църковни членове 4072, членове подъ испитъ 1790, привърженици 5000; Недѣлни училища 129, Недѣлни ученици 6649. Второ, *Южногерманската Конференция* съ 43 станции, раздѣлени на 3 църковни окръжи. Проповѣдници ржкоположени и неракоположени 56; пълни църковни членове 4930, членове подъ испитъ 1215, привърженици 5,112; Недѣлни Училища 196, Недѣлни ученици 8,898. Важно е Богословското Училище въ Франфуртъ съ 3 професори и 27 ученици. Въ Църквата Салимъ въ Берлинъ миналий Априлъ се държѣ първиятъ *Централенъ Сборъ* на Методисткитѣ Епископални Конференции въ Европа.

РАБОТАТА НА ЕДИНЪ КИТАЕЦЪ

Като слѣдствие отъ гонението подигнато въ врѣмето на Стефана, четемъ че „тѣзи които бѣхж се разишли, обхождахъ и благоговѣствахъ словото“. И дѣйствително гоненията въ всѣко врѣме вмѣсто да изгасятъ, подклаждали се огъня на вѣрата!

Друга глава на Дѣянията на Апостолитѣ би могла да се напише за работата на единъ смиренъ Китайски занаятчия. Ний даваме краткъ отчетъ за тази работа само за да подбудимъ миссионеритѣ и приятели на миссиитѣ да умножатъ усилията си за распространение на Евангелието между всичкитѣ язычници.

Този служителъ Божий, Хунгъ Де Гингъ, пригърналъ Евангелието прѣди шестъ години. Той билъ още отъ напредъ тър-

ситель на истината, билъ вегетариянецъ, набоженъ чловѣкъ съ забѣлжително чистъ животъ и благородеръ характеръ; той билъ единъ истински Корнилий, който повѣрвалъ въ Исуса чрѣзъ свидѣтелството на единъ книгопродавецъ; той се отправилъ на Фу-чау и помолилъ миссионерина да прати на неговото родно мѣсто Хинчека нѣкого да проповѣдва Словото Христово. Единъ богословски студентъ, който билъ родомъ отъ онова село, и говорилъ добръ тамошня говоръ, билъ испратенъ тамъ прѣзъ ваканцитѣ, но работата се прострѣла по такъвъ начинъ, прѣто богословскиятъ студентъ не можалъ да я остави за да се върне на училището въ врѣме на отаарянието.

За една година и половина малкото стадо напреднало. когато се подигнало *големо гонение*, главно отправено противъ нашия герой. Той билъ жестоко битъ и отведенъ далечъ отъ своитѣ и не можалъ да се върне за много мѣсеци, нито за погребението на двама негови млади синове, които бѣхж умрѣли прѣзъ това врѣме. Неговитѣ работи, едно врѣме благоденствени, прѣстанали съ дохожданието на гонението; и при все че миссионеритѣ се постарали да му помогнатъ да придобие пакъ изгубеното, твърдѣ малко сполучили. Слѣдъ почти едногодишенъ затворъ, позволено му било да се върне у дома си, но не му повѣрвали нищо отъ това що му разграбили. Верѣдъ всичкитѣ тѣзи испити, той останалъ твърдъ въ вѣрата като носилъ съ търпение всѣка хула и загуба. Малко слѣдъ неговото връщанне между своитѣ, мнозина отъ оная околностъ станали Християни.

Испърво ний не се надѣвахме нищо отъ това движение, но слѣдъ нѣколко седмици, фактътъ излѣзе на видѣло. Новиятъ проповѣдникъ отиваше навсѣкждѣ между своитѣ познати и между непознатитѣ нему и проповѣдваше Христа. Неговиятъ неопытенъ животъ свидѣтелствуше за истинността на възвѣстяваното отъ него слово, и той толковъ се занимаваше съ тази нова работа, щѣто прѣнебрѣгваше своята частна работа.

Загубитѣ прѣтърпѣни прѣзъ гоненията бѣхж го немалко утѣснили. Неговиятъ пастиръ го повикалъ единъ день и му далъ 10 лева, като го помолилъ да ги употреби за пѣтни разноски; но той не ги приелъ като казалъ: „Навсѣкждѣ дѣто отивамъ за

да проповѣдвамъ Христа хората ме питатъ, колко печелите вий съ тази работа? Монтѣ думи иматъ много по голѣмо влияние, когато могъ да отговорѣ, че не печели нищо и че проповѣдвамъ спасението на челоуѣцитѣ, само отъ любовъ къмъ Христа.

Въ по-малко отъ два мѣсеца повече отъ десетъ нови мѣста се отворили чрѣзъ дѣятелността на този челоуѣкъ Божий, и дѣйствително имаме благоденствующи църкви, които поддържатъ своитѣ пастири, и вършѣтъ много милостиви дѣла. Не съмъ познавалъ никога друго, който толкозъ да се и интересува въ спасението на челоуѣцитѣ. Не прѣувеличавамъ, ако кажѣ, че той не пропуска нито единъ случай за да свидѣтелствува прѣдъ челоуѣцитѣ за спасението, което се придобива чрѣзъ Христа, като ги увѣщава да напуснатъ грѣховетѣ си. На пѣтя, въ странноприемницата, на дюгения, кѣдѣто и да се намира, той проповѣдва Христа. Мнозина отъ насъ не бихме сторили сѣщото; и при все това този Китаецъ работи подпомаганъ и просвѣщаванъ отъ силата на Духа Святаго. Неговата ревностъ се съобщава вече на други Христиани, и распазва мисионеритѣ, така че не можемъ сега изброи всичкитѣ дѣйствия отъ работата на този смиренъ рабъ Божий.

Благ. В. П. Брустеръ

ЧЕРНИ АВСТРАЛИЙЦИ.

Прѣди много години 36,000 дюлюма били нуждни въ Австралия за поддържане единъ черенъ Австралиецъ. Той се храни отъ ловъ, и особено съ опосума, риба и корени. Той нѣмалъ нужда отъ кѣща или постоянно мѣсто на упокоение и нѣмалъ надежда да се въздигне на по-високо мѣсто на социалната лѣствица. Европеецътъ нѣмаше право да мисли, че земята му не е заета, но трѣбване да покаже по-голѣмо почитание къмъ първоначалния притѣкатель. Бѣлиятъ челоуѣкъ и черниятъ никога не си разбирали. Черниятъ отъ дѣтинството си хвърлялъ копие на всѣко животно, що видѣдалъ. Когатто бѣлиятъ Европеецъ внеслъ овци, тѣ и тѣхъ сѣ ги пробождали съ копията си. Женитѣ прѣкарвали врѣмето си въ търсене корени, и когато намирали градина съ картофи принадлежаща на нѣкой Европеецъ, тѣ скоро си напълвали торбата. Война послѣдвала, ако и дивиятъ Австралиецъ да не знаелъ, че краде. а бѣлитѣ челоуѣци не знаели че той го правялъ отъ незнание. Чернитѣ Австралийци въ картината рѣшаватъ една распра по тѣхному. Когато старѣйшинитѣ мислятъ, че правосъдието е удовлетворено, распратъ прѣстава. Ужасни рани се приематъ и даватъ; но такива страшни рани, които бихъ били

фатални за бѣлия, за черния дивакъ не сѣ нищо.

Въ цивилизовани страни женитѣ сѣ въобще по-красиви отъ мъжкитѣ, но между нецивилизованитѣ обратното е истина. Често се случавъ мъжътъ да е снаженъ и хубавецъ, а другарката му съвсѣмъ грозна.

Редко нѣщо е мъжие на тридесетъ години да иматъ жени, а много мъжие отъ четирисетъ до петдесетъ години иматъ двѣ и три жени.

Биющи се черни Австралийци

Въ нѣколко мѣста въ Австралия чернитѣ хора си иматъ жилища и храна и голѣми старания се полагатъ за подобрене на тѣхнитѣ яри и за похристианяването имъ. Тѣ обработватъ хмеля, гледатъ говеда, поправятъ плетина, но трѣбва да ина наблизю гори и рѣки дѣто да ходятъ на ловъ и за риба.

Единъ миснонеринъ казва за тѣхъ: „Посрѣдъ тѣхнитѣ распри и кървави боеве, и прѣвъ врѣмето на най-умилителнитѣ имъ викове около тѣхнитѣ болни и умрѣли, ний сме могли да имъ донесемъ Евангелието на животъ и миръ, и много пѣти тѣ се захвърляли орѣжията си и спирали ноцнитѣ си танцуваня за да слушатъ Словото Божие, и радостната вѣсть за спасение чрѣвъ Иисуса Христа.“

ДУХОВНО ПОМАЗАНИЕ.

Духъ Святый не само помазва нашитѣ очи и уши, но и нашитѣ устни. Това ни дава (1) свобода; (2) смѣлость; (3) логиката на Духа Святаго. Ний се нуждаемъ да ни се развържатъ язицитѣ. Деветъ десети отъ Християнитѣ не искатъ да геворятъ. Защо? По причина на гордостъ. Не искатъ да ги сравняватъ неблагопринатно съ други чело-вѣци. Нъ когато имаме Духа, ний сме склонни да станемъ безумни заради Христа. Нѣкои отъ най-силнитѣ Християнски свидѣтелства сж били дадени отъ чело-вѣци въ това състояние. Една дума относително логиката на Духа Святаго. Вижте 1 Кор. 2: 4: „Съ доказателство на Духъ и сила“ Що е обикновенна логика? Водѣние отъ прѣдсиль-гъмъ заключениѣ, тѣй щото когато чело-вѣкъ слѣдва нашитѣ хѣлки на разсѣждение, той трѣбва безъ друго да приме резултата. Но логиката на Духа Святаго независи отъ прѣдсильки и хѣлки на разсѣждение. Нейното свойство е че тя може да прѣдаде истина съ убѣдителна сила въ една минута. Много священнопроповѣдници сж добрѣ запознати съ чело-вѣчската логика. О, ако да имахъ тѣ логиката на Духа Святаго! Не е въ силата на кое да е чело-вѣческо същество да принуди чело-вѣка да избере Христа. Но има едно нѣщо което можете да сторите. Вий можете да го принудите да избере едно-то или другото. Евангелието е уханне за животъ или смъртъ. Павелъ се е радвалъ въ

това, защото показва достойнството и божествеността на естеството си.

И сега кои сж условията на това пома-зание? Тѣ сж четверократни. Първото е освячение. Когато помазвали свѣщенницитѣ съ елей, първомъ ги умивали. Богъ не помазва нечистъ чело-вѣкъ. Той изисква чело-вѣкъ да се отдѣли отъ нечестие и нечистота, и тѣлото му, да се измие, тѣй да се каже. съ чиста вода. Ако търсите тѣзи дни помазани чело-вѣци, ще намѣрите, че тѣ сж чело-вѣци, които сж чисти прѣдъ Бога—чисти отъ безнравственостъ и всѣка духовна сквернъ. Второто условие е, че то трѣбва да се търси съ молитва. То е най-глѣмото дарованне. Не дохожда безъ търсяние. Ний трѣбва да го пожелаемъ, да го просимъ и да го очакваме. Третото условие е отдѣле-ние за Господа. Ний трѣбва да се отдѣлимъ за Неговото служение. Трѣбва да сме гото-ви да ни употреби Богъ тамъ дѣто Той ни постави; да извършимъ велико дѣло, ако Той ни призове на това, или пъкъ да вършимъ и най-смирненото дѣло долу въ селе-нията на жестокостта. Четвъртото условие е себезабравяние. Ний трѣбва да отхвърлимъ отъ себе си всѣка мисль на лично самохва-ство. Най-блистателниятъ проповѣдникъ на миналото столѣтие въ Англия работилъ седемъ години въ гр. Бриетолъ, и вий не можете да прослѣдите нито едно обращение къмъ Бога отъ неговото священнослужителство, Азъ попитахъ брата си, когато той бѣше още живъ. Какво той мисли да е при-чината на това. Той каза: „Онзи чело-вѣкъ помрачаваше кръста. като поставяше своето собствено величие помежду чело-вѣчески души и Христа Распятаго“. Ако се испра-вите прѣдъ кръста вий можете да държите кръста на високо и пакъ да го помрачите. Но този чело-вѣкъ, който отива задъ кръста —който е склоненъ да стои задъ Библията и да я издигне нависоко, щото чело-вѣцитѣ да не могатъ да го видятъ, но да виждатъ само възвишеното слово—той е чело-вѣкъ, когото Духъ Святый навѣрно ще облѣче съ голѣма сила. Както статуята въ Нью-Йорк-ското пристанище, ний трѣбва да държимъ свѣтило; и ако стоимъ на високъ пиедес-талъ, то е за да държимъ свѣтилото малко по-високо. Дано Богъ ни напистина облѣче съ сила чрѣвъ Своя Духъ и за Своего слу-жение!

А. Т. Пайрсонъ.

Наука и Механика.

ПРИСАЖДАНІЕ ПРОТИВЪ ХОЛЕРА.

Миналиятъ мѣсецъ медицинската професия на Бенгалъ, Индия, се събра за да кажи сбогомъ на единъ ученъ мъжъ, който е негли назначенъ да завземе високо мѣсто като Индийскій Джепнеръ. Въ продължение на почти три години Д-ръ Хафкинъ е слѣдвалъ, на свои разноски, една отъ най-благороднитѣ и трудни задачи, що си е нѣкога задавалъ единъ наученъ мъжъ. Той се рѣшилъ да положи резултатитѣ отъ присаждане противъ холера на испита на опити въ размѣръ и подъ провѣрителни условия, които да не оставятъ мѣсто за съмнѣние. Слѣдъ като направилъ повече отъ 40,000 присаждания въ холерични центрове изъ Сѣверна Индия, здравето му се повредило отъ продължителния трудъ, и той не можалъ даже да присѣтствува на събранието свикано отъ Калкуттското Медицинско Дружество въ негова честъ. Той сега е отплавалъ за Европа, съ растроено отъ Ассамска малария здравие, но съ щастливото повѣрzenie че е започналъ една работа, която може да принесе препрѣсмѣтуема полза на неговитѣ съчеловѣци. Неговото послание, казвалъ прѣдсѣдателятъ на Канкуттското Медицинско Дружество „е тѣй значително както е и безподобно въ исторiята на медицината, и той го е слѣдавалъ самъ и прѣдъ мъжнотии и обезсърдчения, които само челоуѣкъ съ непрѣклопимо намѣрzenie би могълъ да надвие.“

Процалното слово казано отъ Хирурга и Подполковника Кромблъ дава едно резюме (съкращение) на способа усвоенъ отъ Д-ръ Хафкина и на точната мѣра на придобития успѣхъ. Начинътъ на постѣпване на Д-ръ Хофкина състои отъ двѣ стадии: пригoвително присаждане съ слабъ вирусъ (ядъ), което дава възможность на тѣлесната система да приема второ присаждение отъ по-силенъ характеръ. Слабиятъ вирусъ той развивалъ чрѣзъ прѣкарването въздуха и кислотата надъ една обработка отъ бацили (комма) на агаръ съ висока температура. По този начинъ бацилтъ така се видоизмѣнява, щото като се въведе отдолу подъ кожата той причинява само малко мѣстно подуване. Така придобитиятъ видоизмѣненъ бацилъ спазва кроткия си характеръ въ всѣко послѣдующе обработване на агаръ, и става въ сѣщность, новъ постояенъ видъ отъ бацилъ ком-

ма. Второто присаждане се прави съ вирусъ отъ такава сила, щото причинява смъртъ на едно прасе вътрѣ въ осемъ часа. Но когато се нацѣрка въ единъ челоуѣкъ петъ деня слѣдъ пригoвителното присаждение, той поражда само леко мѣстно и тѣлесно побѣркване, и съ това показва че тѣлото е придобило ограда противъ дѣйствиата му като послѣдствие отъ дѣйствието на първия по-слабъ вирусъ. Произведенитѣ отъ втория варусъ симптоми се уталожватъ въ други петъ деня, „и до тогазъ не може да се каже, че дѣйствието на противоположното присаждане е пълно“. На тази точка настояватъ и Д-ръ Хафкинъ и Британскитѣ медицински експерти, които сѣ наблюдавали неговитѣ опити.

Подробнитѣ изложения на резултати доставени отъ независими служители, които сѣ работели въ разни болници, сѣ били подложени на строга провѣрка. Тѣ сѣ били безпристрастно събрани въ областитѣ Пунджабска, Удска, Сѣверозападна и Ассамска и въ голѣмата подгуберния Бенгалска, която сама съдържа една трета отъ населението на Британска Индия. Въ 42,445 присаждания нито единъ случай на несполука или повреда на здравето не е имало — чудесно свидѣтелство, казва прѣдсѣдателя на Калкуттското Медицинско Дружество, „на постоянствующата грижа, която Д-ръ Хафкинъ е далъ въ пригoвителнето, спазването и излагането на вакциннитѣ обработки“. Забѣжителни случаи се споменуватъ, както случайтъ въ Агра, дѣто холерата влѣзла въ дома на единъ полицейски комисаръ и нападнала жена му, която на била присадена, а мъжътъ, които билъ присаденъ, останалъ неповреденъ. По събранитѣ резултати, придобити подъ независимъ надзоръ отъ голѣма-група случаи достанатъ най-важното доказателство. Въ Калкутта 1860 присаждания били направени отъ Градския Санитаренъ Отдѣлъ. Холера имало въ 36 къщи, въ които извѣстна пропорция отъ изивуцитѣ въ тѣзи къщи били, а други не били присадени. Между неприсаденитѣ жители 13.47 на сто били нападнати отъ холера, а 11.6 на сто умрѣли. Между жителитѣ отчасти защитени отъ първото присаждение само 2.2 на сто били нападнати и умрѣли. Мѣжду тѣзи, които бѣхъ прѣтърпѣли пълното второприсаждане „нѣмало холерични случаи нито смъртъ“.

Даваме тѣзи цифри въ пай-малко убѣдителната имъ форма. Но прѣдсѣдателятъ на

Калкуттското Медицинско Дружество, съвършено безпристрастенъ критикъ, изважда пълното имъ значение като спадва случаитѣ станали вътрѣ въ петъ деня отъ първото присаждане, то естѣ, прѣди даже да има врѣме приготвителната инъекция (нацъркване) да си свърши работата. Като оставя настрана такива случаи, той казва, че само единъ случай имало, на едно дѣте, и че този случай станалъ 459 деня слѣдъ приготвителното присаждане, единъ периодъ вѣроятно достатъченъ да исчерпи защитителната му сила. Калкуттскиятъ Градски Съвѣтъ билъ насърденъ да слѣдва опита чрѣзъ резултатитѣ придобити въ едно мѣстно избухване на холера около извѣстни резервуари. Появяването на холерата скоро се спрѣло чрѣзъ присаждане. Отъ 200-та лица живущи вътрѣ въ заразената група кѣщи 116 сѣ подчинили на операцията. Между останитѣ 84 неприсадени десетъ били нападнати и седемъ умрѣли. Между 116 тѣ присадени не се появили вече холерни случаи. Д-ръ Симпсонъ, Санитаренъ Чиновникъ въ Калкутта, привождатъ нѣколко примѣра отъ забѣлжителна значителностъ. Тѣй, за примѣръ, въ една кѣща отъ петъ души четири били присадени въ Май 1894 год. Въ врѣме на избухването на холерата на слѣдующия Юлий болестъта нападнала едничкото лице въ кѣщата, което не било присадено. Въ друго семейство отъ седемъ члена шестъ били присадени въ Юлий 1894 год. „Прѣзъ м. Мартъ, 1895 год. едничкиятъ който не билъ присаденъ билъ нападнатъ отъ холера и умрѣлъ“. Тѣзи изложения, трѣбва да се помни, че не сѣ отъ Д-ръ Хафкинъ, но отъ отговорни Британски авторитети, които били длѣжни да провѣрятъ всѣки случай.

Свидѣтелства сѣ се добили и отъ лѣкари служащи въ тъмници въ Бенгалъ, и на чайни плантации въ Ассамъ. Даже и приготвителното присаждане се оказало ефективно за намаляване смъртността. „Въ Гаяския затворъ, за примѣръ, смъртността между неприсаденитѣ била два пѣти повече отъ оная между присаденитѣ. Статистиката отъ чайнитѣ плантации бурави съ малки групи случаи, но тѣ дотавятъ частни примѣри за защитителнитѣ дѣйствия на присаждането. Главниятъ Санитаренъ Чиновникъ казва че даже слѣдъ като дѣйствувало първото присаждане осемъ деня, „присаденитѣ лица живущи въ сѣщата кѣща въ Кал-

кутта сѣ двадесетъ пѣти по безопасни отъ неприсаденитѣ въ случай че холерата влѣзе въ кѣщата“.

Индия е страдала много отъ ходящи филантропи (человѣколюбци) и Британски медицински чиновници сѣ наклонни да наблюдаватъ постѣлжитѣ имъ съ критическо око. Даже въ случая на единъ всемирно знаменитъ боктернологъ като Д-ръ Кохъ, Индийската медицинска професия се намѣри принудена да се несѣгласи съ бързитѣ способности и заключения станали неизбѣжни отъ твърдѣ краткия периодъ отпуснатъ за неговата миссия. Професоръ Хафкинъ е почти изпурилъ живота си прѣдъ Индийскитѣ доктори въ продължение на три години, но напълно е спечелилъ тѣхното довѣрие и уважение. Прѣдрасѣдѣцитѣ, страховетѣ, и неестественитѣ възражения на това което се виждало опасна операция той тихо и кротко надвилъ. Прѣждеврѣменно би било да се говори положително относително окончателния резултатъ на неговитѣ трудове, и всичко що ний можемъ прилично да сторимъ е да прѣдставимъ доказателствата, както сѣ били тѣ провѣрени отъ независими медицински експерти.

Д-ръ Хафкинъ е извършилъ себеналожената си работа на свои собствени разноси, които сѣ възлѣзали на около 40,000 рупии. Той дойде въ Индия здравъ чловѣкъ: Оставя я слабъ и съ растроено здравие. Работата, която той е извършвалъ въ Индия показва че не е обикновенъ чловѣкъ. Мислитѣ и трудоветѣ му сѣ били отправени къмъ една велика цѣль.

(B. Times)

Едисонъ е измислилъ за свое собствено употреѣбение единъ велосипедъ съ пружина (яй) нареденъ за да намалява нуждната за карание работа. Той навива пружината чрѣзъ сила придобита отъ машината въ своята лабаратория, и тя му доставя по-големѣ частъ отъ енергията нужна за ѣздене до дома му всѣки день. Той тѣкмалъ да го нарѣди тѣй щото енергията, която се развива по равни мѣста да може да се приложи за събиране силата въ пружината за употреѣбяване въ искачване на горѣ по рѣтлини.

Селско Стопанство.

ПРАВИЛА ЗА ГЛЕДАНИЕ НА ЖИВОТНИ ОТЪ КРАЛ- СКОТО ОБЩЕСТВО ЗА ВЪСПИРАНИЕ НА ЖЕСТОКОСТЪТА.

1. Никой нѣма право да държи животни било за употребление или удоволствие освѣнъ ако той е въ състояние и склоненъ да доставя всичко що е потребно за тѣхното здравие и добродетелна. Никое животно не може да бѣде здраво или добродетелно, ако не се обхождатъ съ него добръ, не му даватъ стогно мѣсто, не го хранятъ и поятъ редовно и не му доставятъ случай за забавление.

2. Добро и кротко обхождение се дължи на всички животни и нѣма нужда да пречи на твърдостта въ управлението имъ. Животни често се считатъ за злонравни или опорити, когато тѣ въ сжщностъ страдатъ отъ нѣкоя болка, на която причината не се вижда, но която може да се облекчи съ търпение и тихостъ. Ако се постараете да узнайте що е на животното, прѣди да го накажете, вѣроятно ще намѣрите, че нѣма причина да го наказвате. Внимавайте да прѣмахвате какво да е нѣщо, което причинява страхъ. Животни често се плашатъ отъ нѣща които чловѣци едва ли забѣлжватъ. Ако тѣ се наказатъ, то страхътъ имъ се само увеличава. Нищо не ги укротява тъй скоро колкото кротко говорение и милване. Благостта спечелва довѣрието на кое да е животно, и животно, което се повърва на господаря си, лесно се управлява. Ако искате коня ви да работи, гледайте хамутитѣ да не му хлузятъ кожата.

3. Всички животни иматъ нужда отъ скѣпцесияние, и тѣхнитѣ жилища трѣбва да гледатъ къмъ западъ или югъ, до колкото е възможно; но тѣ трѣбва всекога да иматъ достъпъ до сѣнка, когато я поискатъ. Обори, курници и кафези трѣбва да сж добръ освѣтени, провѣтрѣвани, но да нѣма никога въздушно течение въ тѣхъ. Разни животни изискватъ разни температури. Единъ благъ притѣжателъ на животни прѣдваря много страдания, като се научи каква степенъ студъ или топлина животното е въ състояние, било отъ естество или по навикъ да търпи. Всѣкъ оборъ, кафезъ кочина и легло трѣбва да се държи съвършено чисто.

4. Всеко животно трѣбва да има толкозъ солидна храна всекидневно, колкото може да изѣде, но не повече. Всека овехтяла храна не е здрава; тя трѣбва да се дига ранно сутрина и замѣстюва съ прѣсна доставка. Нощни животни трѣбва да се хранятъ при залѣзването на слънцето. Гледайте да давате на всичкитѣ животни, колкото се може разнообразна храна, и нека бѣде, колкото е възможно храна, която животното би употребявало въ природното си състояние. Животни които се хранятъ редовно съ зърнена храна трѣбва да иматъ честни доставки отъ зелена храна.

5. Всеко животно трѣбва да има изобилна доставка чиста вода за пиене. Сѣдове които се употребяватъ за храна или вода, трѣбва всеки день да се измиватъ и да се избѣрватъ прѣди да се напълнятъ пакъ. Желѣзни корита или чанини подплатени съ порцеланъ сж най-добри защото сж чисти, евтини и трайни.

6. Кѣпятието е нужно за здравнето и спокойствието на много животни. На кафезни птици трѣбва да се позволява да се кѣпятъ всекидневно, и отдѣленъ сѣдъ, приспособенъ за тѣхната величина трѣбва да се доставя за тази цѣль. Нѣкои птици се доволствуватъ въ прашни бани. На работенъ конъ трѣбва да се позволява да се търкаля всеки день на трѣвата, или още по-добръ, на талашъ.

7. Животнитѣ както и чловѣцитѣ сж по честити и по-добри, когато иматъ разумно развлечение. Когато е възможно трѣбва да имъ се дава. На коня трѣбва да се дава случай да си тича свободно на широко мѣсто. Кучета, особено въ градове, трѣбва да се изваждатъ и да тичатъ свободно. Дакъ и кафезни птици, много се радватъ, ако имъ се позволи да напуснатъ кафеза единъ часъ или повече всеки день.

8. Когато е болно животното, гледайте да стои мирно и ненебутовано; и докарвайте се твърдѣ кротко съ него.

9. Когато се знае положително че животно ще умрѣ, всекога оздравявайте услугитѣ на добръ и опитенъ чловѣкъ да го убие по най-бързъ и най-малко болезненъ начинъ, и когато умрѣ, никога не забравяйте начаса да го заровите.

10. Старайте се да направите свѣта колкото е възможно честитъ свѣтъ, когато имате каква да е тваръ подъ своя грижа.

Домакинство.

МАЙЧИНО ВЛИЯНИЕ.

Влиянието на майката върхъ дѣцата ѝ почва много рано, и много по-рано отколкуто си мислимъ.

Колко скоро малкитѣ дѣца почватъ да подражаватъ майка си. Чистата, спрѣтната майка има чисто дѣте, и приятната, весела майка, приятно дѣте; а майката, която обикновенно е намръщена и говори остро и раздражително скоро ще види, че дѣцата ѝ слѣдватъ примѣра, които несъзнателно имъ е показала. Вѣроятно тя ще се чуди, защо сж неприятни, раздражителни и намусени дѣцата ѝ. Ако момчето ми си доиде раздражено отъ училището, и азъ го посрѣщамъ по ежкия начинъ, то какво ще е слѣдствието? Разбира се, че по този начинъ не щѣхъ да можъ да му помогна да надвие на раздражението си и да го повлияя за добро. Но ако го посрѣщамъ съ приятни думи и видя, че нѣма особна причина за раздражение, то азъ можъ да го заинтересувамъ въ други нѣща, за да не мисли за себе се и за въображаемитѣ си докачения. По този начинъ то скоро се промѣнява и става пакъ нашето весело момче. Когато му прѣмине азъ можъ да му покажъ, че не прави добръ, дѣто се разражава.

Но за да може майката да има влияние, трѣбва всѣкога да внимава да не би да стане спънка на дѣцата си чрѣзъ нейнитѣ погрѣшки. И отъ всичко най-много тя трѣбва да внимава да изпълнява общанието си. („Семейно Огнище“).

Една майка

КАКЪ СИ ОТГЛЕДАХЪ ДѢТЕТО.

Трѣбва да ви кажа, че много ми се бѣ харесалъ начина, по който братовата ми жена възпитаваше дѣтето си; за това рѣшихъ да постѣпя сжщо тъй и съ моето. Когато дѣтето ми бѣше вече на три мѣсеца, азъ започнахъ. Всяка сутринъ го туряхъ да лежи до петъ минути, да рита или плаче, или пакъ само да се заглежда. Прѣзъ това врѣме азъ нито го гледахъ нито му говорѣхъ — при все че бѣше много трудно да постоянявамъ. Постепенно петѣтъ минути станаха десетъ и тъй нататъкъ. Когато дѣтето стана

на десетъ мѣсеца, сѣдѣше на постилката или пѣлъжеше незабѣлъзано до единъ часъ врѣме не само задоволено, но весело, унесено въ игра съ проститѣ си играчки. Прѣзъ това врѣме азъ бѣхъ свободна да си работя каквото искамъ. Тогавя поигравахме малко заедно, служинята довършваше работата си и го познаваше за сутринната му расходка, слѣдъ което то спѣше до обѣдъ.

Ползата отъ тази система еочевидна, и даже да можахъ да си наема десетъ служини, не бихъ я напуснала („Семейно Огнище“)

Млада Майка.

Книжнина.

Получихъ се въ редакцията слѣдующитѣ периодически списания и вѣстници:

„Учитель“ мѣсечно педагогическо обществено списание за учители и възпитатели. Редакторъ издатель: Хр. Д. Максимовъ въ гр. Пловдивъ Година III. кн. I. Годишна цѣна 8 лева.

„Звездица“ мѣсечно Иллюстрировано списание за дѣца. Редакторъ Н. Бѣловѣждовъ въ гр. София. Год. IV книжка VIII. Годишна цѣна 2 лева.

„Женский Свѣтъ“ Периодическо списание редактирано отъ жени за Госпожи и Госпожици. Директорка Теодора Г. Ноева въ гр. Варна. Година III. брой 19-й Годишна цѣна 4 лева.

„Православенъ Провѣдникъ“ Иллюстривано Религиозно Нравствено Списание. Редакторъ—Издатель: П. С. Доброплодный въ гр. Самоковъ. Година III книжки 7 и 8-а. Годишна цѣна 3 лева.

„Семейно Огнище“ Иллюстривано Домашно списание. Редакторка: М. Недѣлкова Попова въ гр. Варна. Год. I брой 9. Годишна цѣна 8 лева.

„Новъ Болгар. Печатъ“ Седмиченъ вѣстникъ, Главенъ Редакторъ: Т. С. Теодоровъ Година I. брой 1 до 5 въ гр. София. Годишна цѣна 15 лева

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ,

Издава Методистката Епископална Миссия, Руссе.

Отговорникъ: СПАСЪ ДИМИТРОВЪ.

Руссе, Печатница „НАДЕЖДА“.